

DE VERKLARING VAN EEN STERVENDE. — *The Lancet* van 10 Juni behandelt het vraagstuk van het ontvangen van mededeelingen uit den mond van een stervende. Een Canadeesche rechter is van meening, dat de arts meer dan andere personen, behalve de geestelijke, zulke mededeelingen verneemt. En deze kunnen voor den rechter van groote waarde zijn, aangezien de mensch, die den dood voor oogen heeft, geen reden meer heeft om te liegen en zich daarentegen ernstig vermaand gevoelt om de waarheid te spreken. Nu kan de arts door de aldus ontvangen mededeelingen in staat zijn, het recht te dienen en onrecht, wellicht voorgenomen misdaden, te verijdelen. Verondersteld wordt natuurlijk, dat hij niet verplicht is, deze mededeelingen te verzwijgen.

The Lancet merkt hierbij op, dat de arts niet in de eerste plaats aan deze dingen heeft te denken: hij is er om te helpen of althans het lijden te verzachten. Eerst daarna komt de plicht, waartoe de Canadeesche rechter hem aanspoort. Deze acht het ook gewenscht, dat de arts den zieke, als zijn toestand hopeloos is, hiervan op de hoogte brengt, opdat hij noodige maatregelen kan nemen. Ook dit zal in vele gevallen achterwege moeten blijven, omdat zulk een mededeeling noodlottige gevolgen kan hebben. Ieder geval eischt beoordeeling op zich zelf.

PINKHOF.

INGEZONDEN.

JUSTITIEEL ONDERZOEK BIJ DOODGEBOREN VRUCHT.

Eenige weken geleden leidde ik de bevalling bij een mijner patiënten, een II-para. Ruim een week vóór de bevalling was patiënte nog door mij onderzocht. Ik had toen geen foetale harttonen gehoord en patiënte voelde geen leven. Daar zij kort vóór dit onderzoek op een glad gewreven zeil was uitgegleden, waarbij zij zeer zwaar was neergekomen, lag het vermoeden voor de hand, dat door geheele of gedeeltelijke loslating der placenta de vrucht was afgestorven. Hoewel wat lang durende, ten gevolge van een eenigszins vernauwd bekken, verliep de bevalling normaal en werd een dood kindje geboren. De placenta kwam onmiddellijk na de vrucht.

Toen ik den volgenden dag mijn kraamvrouw bezocht, hoorde ik tot mijn verbazing, dat zij door een rechercheur van politie was gehoord. Wat toch was het geval? De ambtenaar van den burgerlijken stand had namelijk geen genoegen genomen met de door mij ingevulde doodsverklaring en vermoedde misdaad. Ik had ingevuld: loslating der placenta waarschijnlijk ten gevolge van een val; vrucht voldragen. De betreffende ambtenaar had de politie met het geval in kennis gesteld en zoo is het gekomen, dat een kraamvrouw van nog geen 24 uur, zonder voorkennis van den behandelenden geneesheer, terwijl de verpleegster gelast werd de kamer te verlaten, door een rechercheur een verhoor werd afgenomen. Ik heb mij toen onmiddellijk begeven naar het naastbijzijnde politiebureau, doch daar de commissaris toen niet aanwezig was, kon men mij slechts onvoldoende inlichtingen verschaffen. Den daarop volgenden dag sprak ik met den hoofdcommissaris erover, die mij zeide mijn standpunt best te kunnen begrijpen, maar dat de politie, wanneer de ambtenaar van den burgerlijken stand het noodig oordeelde, een onde zoek moest instellen ingevolge de tegenwoordig geldende instructie.

Ik vraag mij af: is dit een manier om uitvoering te geven aan iets, dat tot wet verheven is? Moeten wij zonder protest dulden, dat een wildvreemde man zich toegang verschaft tot de kraamkamer om daar een niets vermoedende vrouw, soms afgetoofd door vermoeienis en emoties, een verhoor af te nemen, alsof zij een misdaad heeft begaan? Er was droefenis in dit huis, omdat de ouders met verlangen hadden uitgezien naar de geboorte van het tweede kind; misdaad was hier ver te zoeken. Of meende de ambtenaar van den burgerlijken stand, dat een vrouw, als zij geen kind meer wilde hebben, zou wachten met er iets aan te doen, totdat de vrucht vrijwel voldragen was? Allerlei vragen dringen zich aan iemand op om veront-

schuldgingen te vinden voor een dergelijk optreden en op geen enkele vraag laat zich een bevredigend antwoord geven.

Is het nu in verband met het bovenstaande niet mogelijk, dat aan een dergelijke manier van wetsuitvoering een eind wordt gemaakt? Zou het misschien liggen op den weg onzer Maatschappij in die richting stappen te doen?

Amsterdam, 25 Juni 1922.

J. J. VOORHOEVE.

Van gebrek aan tact op dit gebied kunnen meer voorbeelden worden gegeven. Het komt mij intusschen voor, dat daar tegen eerder door plaatselijk optreden, waar het verschijnsel voorkomt, iets kan worden bereikt, dan door stappen bij de regeering, en dat deze zaak dus eerder bij de afdelingen dan bij de Maatschappij thuis behoort. Nog meer invloed zal misschien van een klacht in een dagblad uitgaan.

PINKHOF.

NEPHRITIS SYPHILITICA PRAECOX ?

ROMBACH meent te mogen uitsluiten, dat in het door hem medegedeelde geval nephritis door kwikvergiftiging zou zijn ontstaan: „door het ontbreken van elk verschijnsel, dat op vergiftiging door kwik kon wijzen”. De ontarding van het nier-epitheel, als gevolg van het toedienen van kwik, behoeft echter volstrekt niet door andere verschijnselen van kwikintoxicatie begeleid te worden, doch kan als zoodanig afzonderlijk voorkomen. Bij het doorlezen van de ziektegeschiedenis trof mij aanstonds de groote hoeveelheid kwik in den vorm van oleum cinereum binnen betrekkelijk korten tijd ingespoten, zoodat het niet te verwonderen is, als hierdoor de nieren werden aangetast. Wel deelt ROMBACH mede, dat bij het begin der behandeling geen spoor eiwit in de urine aanwezig was, doch hij verzuimt te vermelden, of tijdens de kwikbehandeling regelmatig urine-onderzoek werd verricht. Slechts indien dit geschied is en daarbij de urine bij voortduring vrij van eiwit werd bevonden, zou er eenig argument te vinden zijn tot het uitsluiten van een kwiknephrose. Echter blijft ook dan nog de diagnose van een specifieke nieraandoening m.i. zeer twijfelachtig, daar immers bij intramusculaire inspuitingen van onoplosbare kwikpreparaten een cumulatieve werking pleegt voor te komen.

Nijmegen, 22 Juni 1922.

R. I. VAN GELDER.

LUMINAL OF BOORZUUR.

Met groote belangstelling las ik de mededeeling van WILLEMSE over epilepsie-behandeling met boorzuur en zijn zouten, het oude geneesmiddel, door PIERRE MARIE weer in eere hersteld. Op dit oogenblik is in Frankrijk vooral het borium-kalium-tartraat weer meer populair. BOUTIER e.a. schatten het luminal echter veel hooger, of zooals men het in Frankrijk liever noemt, *gardenal of dialacétine*. De akten zijn daarover nog niet gesloten. Min of meer vertroebelend werkt in WILLEMSE's mededeeling het feit, dat hij zijn patiënten naast het boorzuur per dag $\frac{1}{10}$ gram luminal laat innemen; daar, zooals hij zegt, „het bekend is, dat dit op zich zelf al, mits in niet te geringe giften, een goed hulpmiddel is bij de epilepsie-behandeling”. De patiënten, die de poeders niet meer willen laten staan, noemt hij „boracomaan”.

Mijns inziens is WILLEMSE op een verkeerd spoor, wanneer hij op grond van zijn ervaring het boorzuur aanbeveelt. Het luminal in daggiften van $\frac{1}{10}$ gram heeft bij sommigen toevallijders een zeer gunstigen invloed; sommigen raken zelfs eenigen tijd de aanvallen ermee kwijt. Ik zou WILLEMSE willen verzoeken, het luminal uit zijn recept weg te laten, en dan het succes met de boriumpreparaten nog eens te willen mededeelen.

's-Gravenhage, 22 Juni 1922.

TH. VAN SCHELVEN.